

Tervehdys – Pieni kirjanen rekkamiehelle

– yksinäiselle vaeltajalle, joka ei kuitenkaan ole koskaan yksin.

Jos pidät tätä kirjasta käsissäsi jossain taukopaikalla, satamassa tai kojelaudan päällä –
haluan sanoa heti alkuun:

Tämä on kirjoitettu juuri sinulle.

Tie, jota kuljet, on pitkä. Välillä pölyinen ja raskas. Toisinaan yksinäinenkin.

Mutta se ei tarkoita, että olisit yksin.

Jumala kulkee kanssasi. Hän tietää jokaisen kilometritolpan kohdalla, mitä sinussa
liikkuu. Hän näkee, kun huokaiset. Hän on siinä, vaikka et aina tunne Häntä.

Tervetuloa matkalle, joka voi johtaa sinut Jumalan rauhaan.

– Ystäväsi tien varrelta,

Markku Niemi

Luku 1: Kun kylmä jo kangisti, Jumala kutsui

Oli kylmä talvi-ilta. Sellainen, että henki höyryää ja sormet eivät tahdo taipua.

Kuljin kaverin kanssa, palellen, ja oltiin molemmat vähän hukassa – ei vain säässä vaan
muutenkin elämässä.

Yhtäkkiä kaveri sanoi: "Tuolla on hengellinen kokous. Mennään lämmittelemään."

En ollut uskovainen, en edes etsinyt mitään, mutta menin mukaan. Siellä oli pieni porukka, ehkä kymmenen ihmistä. Helluntaiseurakunta tai joku vastaava.

Ja se pappi – tai saarnaaja – hän ei ollut mikään hiljainen mies. Hän hyppi, huusi ja pauhasi niin, että meinasin pyörtyä.

Ajattelin: "Mitä ihmettä tuo nyt oikein tekee? Tämähän on ihan eri planeetalta kuin se kirkonpenkki, jossa joskus lapsena äitini kanssa istuin."

Kokous meni, mutta jotain jäi kytemään. Mietin koko illan ja yön. Ja seuraavan päivän.

Rupesin ajattelemaan: "Jos kirkkoja on joka kaupungissa ja kylässä, ei tämä voi olla ihan tyhjää touhua."

Niinpä aloin rukoilla itsekseni. En ääneen. En näyttävästi. Vaan hiljaa, mielessäni.

Ja eräänä iltana, kun olin taas yksin ja ajatukset syvällä, suustani alkoi tulla vierasta kieltä.

Ajattelin, että nyt lähtee järki.

Myöhemmin kuulin, että se oli kielilläpuhumista. Että kun ihminen täyttyy Pyhällä Hengellä, voi tulla sanoja, joita ei ymmärrä – mutta Jumala ymmärtää.

Ja lopulta, mietittyäni tarpeeksi, päätin mennä takaisin siihen samaan seurakuntaan.

Sama saarnaaja, joka ennen vaikutti oudolta, rukoili nyt puolestani.

Siitä alkoi minun vaellukseni tällä ns. tervaisella tiellä – mutta myös tiellä, jossa olen saanut kohdata Jumalan rakkauden, voiman ja tarkoituksen.

En vieläkään ole valmis. Mutta en ole enää yksin.

Luku 2: Rekkamiehen rukous keskellä painetta

Auto piiputtaa. On nälkä.

Toimitus myöhässä, reitti tukossa, kiire painaa niskaa.

Kaikki tuntuu menevän päin honkia.

Sitä alkaa miettiä: “Nähdäänkö täältä ylhäältä ollenkaan?”

Ja sitten tulee ajatus – ehkä ei itsestä, ehkä jostain syvemmältä:

“Pitäisikö näiden keskellä kiittää?”

No, koitetaan. Vähän änkyttäen, mutta rehellisesti:

Kiitos näistä paineista ja vaikeuksista.

Kiitos että vaikka en näe en tunne, olet kuitenkin olemassa.

Ja kiitos että nämä vaikeudet – ne ei voi poistaa iloa sydämestä.

PAKKO pysähtyä parkkipaikalle. Tämäkin vielä.

Mutta kas – siinä se vanha tuttu.

Sama tyyppi, jonka kanssa joskus juotiin kahvit ja puhuttiin elämästä.

Nyt se neuvoa, missä vika autossa. Ja juttelu alkaa luistaa.

Murheet unohtuu.

Ja matka käy taas.

Joskus pienin pysähdys on suurin vastaus.

Luku 3: Usko ei ole akkojen höpinää

Uskontoa on joskus pidetty “akkojen höpinöinä”.

Mutta usko vaatii rohkeutta – mieheltä ja naiselta.

Se ei ole heikoille. Se on niille, jotka uskaltavat pysähtyä, katsoa elämää suoraan ja kysyä:

“Voisiko Jumala sittenkin olla olemassa – ja vielä kiinnostunut minusta?”

Usko vaatii paljon, mutta antaa enemmän. Ei se poista vaikeuksia. Luther sen sanoi:

“Hunajalla houkuteltiin tervaiselle tielle.”

Eli juuri sinne, missä tahmaa riittää – mutta suunta on oikea.

Ei unohtamatta rekkakuski-naisia – tie on sama, ja niin myös kutsu.
